

Sygn. akt VI U 378/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodnicząca:	SSO Monika Miller-Młyńska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Katarzyna Herman

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 czerwca 2015 r. w S.

sprawy D. K. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania D. K. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 30 marca 2015 roku znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

D. K. (1) w dniu 6 marca 2015 roku złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddziale w S. wniosek o przyznanie mu prawa do emerytury nauczycielskiej.

Powyższy wniosek został rozpoznany przez organ rentowy decyzją z dnia 30 marca 2015 roku, którą odmówiono ubezpieczonemu przyznania prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że D. K. nie posiada 20-letniego okresu pracy nauczycielskiej (udowodnił 19 lat, 11 miesięcy i 16 dni takiej pracy).

D. K. (1) wniósł odwołanie od powyższej decyzji, domagając się jej zmiany i przyznania mu prawa do emerytury nauczycielskiej, a także zasądzenia na swoją rzecz od organu rentowego zwrotu kosztów procesu. Zarzucił, iż organ rentowy niesłusznie nie zaliczył mu do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu przeszkolenia absolwentów szkół wyższych, odbytego przez niego w Centrum Szkolenia Wojskowej Służby Wewnętrznej M. w okresie od 4 września 1989r. do 24 stycznia 1990r. Powołał się w tym zakresie m.in. na treść wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2014r., sygn. akt I UK 442/13 oraz wyroku Sądu Okręgowego w Elblągu, wydanego w sprawie o sygn. akt IV U 758/14.

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie w całości, podtrzymując argumentację przedstawioną w zaskarżonej decyzji, a dodatkowo zwracając uwagę, iż D. K. nie rozwiązał stosunku pracy. W zakresie zarzutu niezaliczenia okresu odbywania przeszkolenia wojskowego do stażu pracy w warunkach

szczególnych odwołano się do treści uchwały Sądu Najwyższego składu 7 sędziów z dnia 16 października 2013r., wydanej w sprawie o sygn. akt II UZP 6/13.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. K. (1) urodził się (...). Przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego i nie złożył dotychczas wniosku o wykreślenie go z rejestru członków otwartych funduszy emerytalnych, z jednoczesnym przekazaniem do budżetu państwa środków pieniężnych zgromadzonych na jego rachunku w otwartym funduszu emerytalnym.

Bezsporne, a nadto dowody w pliku I akt ZUS O/S. dotyczącym D. K.: wniosek o emeryturę- k. 1-2, raport z analizy konta ubezpieczonego – k. 16.

Ubezpieczony posiada wykształcenie wyższe. 4 lipca 1988 roku ukończył studia na Wydziale Humanistycznym (...) w zakresie pedagogiki opiekuńczo-wychowawczej, specjalność nauczycielska uzyskując tytuł magistra.

Bezsporne, a nadto dowód: kserokopia dyplomu – k. 5 część A akt osobowych D. K. z okresu zatrudnienia w Specjalnym Ośrodku Szkolno- (...) w N., koperta k. 18 akt sądowych.

Poczynając od 1 września 1988r. D. K. (1) został zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku wychowawcy w Specjalnym Ośrodku Szkolno- (...) w N.. Pracę tę nieprzerwanie wykonuje nadal; nie rozwiązał dotychczas stosunku pracy z tym pracodawcą. W okresie zatrudnienia, po 14 listopada 1991r., korzystał z zasiłków chorobowych w okresach: od 4 do 6 maja 2001 roku, od 20 do 31 lipca 2001 roku, od 28 do 31 października 2002 roku, od 31 stycznia do 15 lutego 2004 roku, od 3 do 6 grudnia 2004 roku, od 23 do 29 marca 2005 roku, od 18 do 23 października 2006r., od 16 do 22 grudnia 2010r. oraz w okresie od 22 do 26 października 2012r. Ponadto w dniu 2 maja 2010r. ubezpieczony korzystał z urlopu bezpłatnego.

Dowody:

- dokumentacja w aktach osobowych D. K. z okresu zatrudnienia w Specjalnym Ośrodku Szkolno- (...) w N., koperta k. 18 akt sądowych;

- wykaz urlopów bezpłatnych i zwolnień lekarskich D. K. – k. 13-15 akt ZUS O/S. dot. D. K..

W okresie od 4 września 1989 roku do 24 stycznia 1990 roku D. K. odbywał – jako absolwent szkoły wyższej – przeszkolenie wojskowe. Zarówno przed rozpoczęciem przeszkolenia, jak i bezpośrednio po jego zakończeniu wykonywał pracę w warunkach szczególnych jako nauczyciel w Specjalnym Ośrodku Szkolno- (...) w N..

Niesporne, a nadto dowód: wyciąg z ewidencji wojskowej – k. 21 akt ZUS O/S. dot. D. K..

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie mogło zostać uwzględnione.

Zadaniem sądu w niniejszym postępowaniu było ustalenie, czy ubezpieczony spełniał przesłanki do przyznania mu prawa do emerytury nauczycielskiej, określone w przepisach art. 88 ust. 1 i 2a ustawy z dnia 26 stycznia 1982r. - Karta Nauczyciela (tekst jednolity Dz. U. z 2014r., poz. 191 z późn. zm.). Zgodnie z treścią tych regulacji, nauczyciele mający trzydziestoletni okres zatrudnienia, w tym 20 lat wykonywania pracy w szczególnym charakterze, zaś nauczyciele szkół, placówek, zakładów specjalnych oraz zakładów poprawczych i schronisk dla nieletnich - dwudziestopięcioletni okres zatrudnienia, w tym 20 lat wykonywania pracy w szczególnym charakterze w szkolnictwie specjalnym, mogą - po rozwiązaniu na swój wniosek stosunku pracy (podkr. wł) - przejść na emeryturę (art. 88 ust. 1). Nauczyciele urodzeni po dniu 31 grudnia 1948 r., a przed dniem 1 stycznia 1969 r. zachowują przy tym prawo do przejścia na emeryturę bez względu na wiek, jeżeli:

1) spełnili warunki do uzyskania emerytury, określone w ust. 1, w ciągu dziesięciu lat od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.jedn. Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353, z późn. zm., dalej jako: ustawa emerytalna), z wyjątkiem warunku rozwiązania stosunku pracy, oraz

2) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, na dochody budżetu państwa (art. 88 ust. 2a).

Zaznaczyć należy, że w myśl przepisu art. 3 pkt 1 Karty Nauczyciela, ilekroć w ustawie jest mowa o nauczycielach bez bliższego określenia - rozumie się przez to nauczycieli, wychowawców i innych pracowników pedagogicznych zatrudnionych w przedszkolach, szkołach i placówkach wymienionych w art. 1 ust. 1 i 1a. Przepisy te mają więc zastosowanie również do ubezpieczonego.

Z zestawienia regulacji przywołanych ustępów artykułu 88 Karty Nauczyciela ze stanem faktycznym ustalonym w niniejszej sprawie wynika jasno, iż D. K. (1) nie spełnił wszystkich ustawowych, równorzędnych przesłanek wymaganych do nabycia prawa do emerytury. Przede wszystkim wskazać trzeba bowiem, że do dnia wydania zaskarżonej decyzji nie rozwiązał on stosunku pracy łączącego go z dotychczasowym pracodawcą.

Kwestię obowiązku rozwiązania stosunku pracy przy ubieganiu się przez nauczyciela o przyznanie prawa do emerytury rozstrzygnął już Sąd Najwyższy, między innymi w wyroku z dnia 20 listopada 2008r. (sygn. akt I UK 104/08, Lex nr 489009), w którym wyraził pogląd, że nauczyciele urodzeni po dniu 31 grudnia 1948r., a przed dniem 1 stycznia 1969r., zachowują prawo do przejścia na emeryturę bez względu na wiek, jeżeli w ciągu 10 lat od wejścia w życie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych spełnią warunki określone w art. 88 ust. 1 Karty Nauczyciela, a warunek rozwiązania stosunku pracy zostanie przez nich wypełniony po dniu 31 grudnia 2008r. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Najwyższy wskazał, że założenie możliwości uzyskania przez nauczyciela statusu emeryta z mocy samego prawa z chwilą spełnienia warunku dotyczącego okresu zatrudnienia, przy dalszym pozostawaniu w stosunku pracy nie jest uzasadnione, gdyż art. 88 Karty Nauczyciela zakłada pewną procedurę przechodzenia na emeryturę. Nauczyciel nie staje się emerytem z mocy samego prawa, lecz na skutek własnego działania, przez wyrażenie woli przejścia na emeryturę poprzez wniesienie wniosku do właściwego organu oraz przez rozwiązanie stosunku pracy. Sformułowanie przesłanek przejścia na emeryturę w art. 88 ust. 1 wyraża tę zasadę wystarczająco jasno; chodzi o określenie, że nauczyciele, jeżeli mają wymagany okres zatrudnienia, to "mogą - po rozwiązaniu na swój wniosek stosunku pracy - przejść na emeryturę". Z takiego określenia nie wynika możliwość uzyskania prawa do emerytury z tytułu wypełnienia wyłącznie warunku stażu. Podobne stanowisko Sąd Najwyższy zajął już wcześniej w wyroku z dnia 17 kwietnia 2008 roku, w sprawie II UK 194/07, opubl. Lex nr 490383. Sąd orzekający w niniejszej sprawie pogląd ten w pełni podziela.

Mając na uwadze powyższe, stwierdzić należy, że ubezpieczony – urodzony w (...) roku - uzyskałby prawo do emerytury jedynie wtedy, jeżeli w ciągu 10 lat od wejścia w życie ustawy emerytalnej (tj. do dnia 31 grudnia 2008 roku włącznie) spełniłby warunki określone w przepisie art. 88 ust. 1 Karty Nauczyciela, a następnie rozwiązał stosunek pracy. Skoro zaś stosunku pracy nie rozwiązał, brak było podstaw prawnych do przyznania mu prawa do emerytury nauczycielskiej. Już więc z tego względu jego odwołanie musiało zostać oddalone.

Sąd dodatkowo zbadał jednak także i to, czy D. K. (1) spełnił drugą z przesłanek wymaganych do przyznania jej prawa do emerytury – czyli legitymowanie się określonym przepisami stażem pracy nauczycielskiej. Ubezpieczony domagał się bowiem zaliczenia mu do tego stażu okresu odbywania przeszkolenia wojskowego, czemu sprzeciwiał się organ rentowy. Sąd zajął się tą kwestią, gdyż było to możliwe bez powodowania przewlekłości postępowania; ocena spełnienia przez ubezpieczonego tego wymogu wymagała bowiem wyłącznie zinterpretowania obowiązujących w tej mierze przepisów.

Przepis art. 88 ust. 1 ustawy – Karta Nauczyciela, w oparciu o który ubezpieczony domagał się przyznania prawa do emerytury, z mocy art. 32 ust. 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń

Společnych należy do systemu emerytalnego i do interpretacji użytych w nim pojęć - "okres zatrudnienia" i "wykonywanie pracy w szczególnym charakterze" - stosuje się definicje obowiązujące w tym systemie. Należy przy tym zauważyć, że wprawdzie w art. 32 ust. 5 ustawy emerytalnej mowa jest o nauczycielach urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949r., to jednak – w myśl regulacji zawartej w przepisie art. 46 ust. 1 tejże ustawy – ma on zastosowanie także do osób urodzonych, tak jak D. K. (1), po dniu 31 grudnia 1948r. a przed dniem 1 stycznia 1969r. W zakresie warunków przechodzenia na emeryturę osób wykonujących pracę w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze przepis art. 32 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach odsyła do przepisów dotychczasowych, czyli przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W tym rozporządzeniu zawarte są definicje obu pojęć. I tak, za okres zatrudnienia uważa się okres liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresu zatrudnienia (§ 3), natomiast okresami pracy są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (§ 2). Pierwsza definicja została zmodyfikowana ustawą z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 104, poz. 450 ze zm.), która weszła w życie z dniem 15 listopada 1991 r. Ustawa ta zastąpiła dotychczas używane określenie - okresy zatrudnienia, równorzędne i zaliczalne do okresu zatrudnienia - określeniem - okresy składkowe i nieskładkowe oraz okresy pracy w gospodarstwie rolnym (art. 6). Tymi samymi pojęciami operuje obecnie obowiązująca ustawa o emeryturach i rentach, przy czym okres pobierania wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy uważany jest za okres nieskładkowy (art. 7). W związku z tym odnoszące się do D. K., a zawarte w art. 88 ust. 1 Karty Nauczyciela określenie "dwudziestopięcioletni okres zatrudnienia" należy rozumieć jako sumę okresów składkowych, okresów nieskładkowych w limicie 1/3 okresów składkowych (art. 5 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach) oraz okresów uzupełniających - prowadzenia gospodarstwa rolnego lub pracy w nim (art. 10 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach).

Druga definicja, dotycząca okresu pracy w szczególnym charakterze, aż do 1 lipca 2004 roku opierała się wyłącznie na treści przepisu § 2 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. i wymagała, aby praca w tym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Za wykonywanie pracy w szczególnym charakterze uważano przy tym również przerwy w pracy spowodowane różnymi przyczynami, czy to leżącymi po stronie pracodawcy, czy wynikającymi z przepisów (urlop wypoczynkowy, niezdolność do pracy z powodu choroby), za które pracownikowi wypłacono wynagrodzenie. Definicja ta została jednakże zmieniona ustawą z dnia 20 kwietnia 2004r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 121, poz. 1264), która weszła w życie w dniu 1 lipca 2004r. Został nią dodany do ustawy o emeryturach i rentach przepis art. 32 ust. 1a w brzmieniu: "przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się 1) okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, 2) okresów, w których na mocy szczególnych przepisów pracownik został zwolniony ze świadczenia pracy, z wyjątkiem okresu urlopu wypoczynkowego".

Ponieważ omawiany przepis wprowadził istotną zmianę w stanie prawnym, koniecznym stało się uznanie, że może on mieć zastosowanie wyłącznie do stanów powstałych po jego wejściu w życie. Jeżeli zatem zaskarżona decyzja została wydana już pod rządami tego nowego stanu prawnego, to wystąpiła niemożność zaliczenia okresów zasiłkowych do stażu pracy nauczycielskiej ubezpieczonego, gdyż przepisy aktualnie obowiązujące nie dawały ku temu żadnych podstaw. Okresy te mogłyby podlegać zaliczeniu do owego stażu jedynie wówczas, gdyby – według stanu na dzień 30 czerwca 2004r., tj. w ostatnim dniu obowiązywania przepisu art. 32 ustawy emerytalnej w jego dotychczasowym brzmieniu, ubezpieczony spełniał łącznie wszystkie przesłanki, o jakich mowa w przepisie art. 88 ust. 1 Karty Nauczyciela. Wówczas można byłoby mówić o nabyciu przez niego prawa do emerytury nauczycielskiej pod rządami dawnych przepisów, przy czym prawo do tej emerytury powstałoby ex lege, zaś jedynie jego realizacja zostałaby przesunięta w czasie do momentu złożenia przez ubezpieczonego stosownego wniosku (art. 100 ust. 1 oraz art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej).

Na takim samym stanowisku stanął również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 maja 2005 r., II UK 219/04, OSNP 2005, nr 22, poz. 361. Ustalony w tamtej sprawie stan faktyczny dotyczył bowiem okresu sprzed wejścia w życie nowelizacji ustawy emerytalnej z 2004 roku i w oparciu o ten właśnie stan faktyczny Sąd Najwyższy sformułował tezę, na którą powołała się ubezpieczona. Sąd ten, podkreślając, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, warunki nabycia prawa do wcześniejszej emerytury muszą być spełnione łącznie w chwili wydania decyzji przez organ rentowy, miał na myśli spełnienie przez ubezpieczonego wszystkich przesłanek na dzień sprzed nowelizacji. Jego zdaniem jedynie wówczas można zaliczyć do stażu pracy nauczycielskiej okres niewykonywania przez osobę ubezpieczoną pracy po dniu 14 listopada 1991 roku, za które otrzymała ona wynagrodzenie lub świadczenie z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Wyrok ten nie ustanowił jednak żadnej ogólnej zasady, że w każdym przypadku, bez względu na datę wystąpienia z wnioskiem o przyznanie świadczenia emerytalnego, powyżej wskazany okres podlega zaliczeniu do stażu pracy w warunkach szczególnych. Powyższy sposób rozumienia owego przepisu był później wielokrotnie przez Sąd Najwyższy potwierdzany, chociażby w wyrokach z 21 maja 2009r. (sygn. akt II UK 370/08, Lex nr 509021), czy z dnia 22 lutego 2008r. (sygn. akt I UK 228/07, OSNP 2009 nr 11-12, poz. 149).

Kolejną kwestią, która w niniejszej sprawie miała istotne znaczenie prawne było to, czy do stażu pracy ubezpieczonego w warunkach szczególnych należało zaliczyć D. K. okres odbywania przeszkolenia wojskowego od 4 września 1989r. do 24 stycznia 1990 r. W ocenie sądu odpowiedź na to pytanie musiała być negatywna, a ubezpieczony wyprowadził błędne wnioski z treści wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 2014r., sygn. akt I UK 442/13, nie zwracając uwagi na istotną różnicę pomiędzy stanami faktycznymi niniejszej i tamtej sprawy (do treści innego powoływanego przez ubezpieczonego wyroku – Sądu Okręgowego w Elblągu – sąd nie będzie się odnosił, jako że w polskim prawie nie obowiązuje prawo precedensowe, a więc wyroki wydane przez inne równorzędne sądy nie są wiążące dla sądów orzekających w analogicznych sprawach).

W pierwszej kolejności trzeba zauważyć, iż kwestia możliwości zaliczania czasu trwania zasadniczej służby wojskowej do stażu pracy w warunkach szczególnych była przedmiotem uchwały siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013r., sygn. akt II UZP 6/13. Teza przywoływanej uchwały brzmi: „Czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz.U. Nr 44, poz. 220, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974 r.) zalicza się - na warunkach wynikających z tego przepisu - do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym.” W uzasadnieniu tej uchwały Sąd Najwyższy podkreślił, że „podstawy zaliczenia okresu służby wojskowej do okresu pracy w warunkach szczególnych (szczególnym charakterze), należy poszukiwać w przepisach normujących prawo do świadczeń, a więc obecnie w ustawie o emeryturach i rentach z FUS i rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (wcześniej w przepisach dekretu z 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin i ustawy z 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin), niemniej jednak nie może budzić wątpliwości, że w tym zakresie znajdują zastosowanie również przepisy normujące służbę wojskową, w okolicznościach sprawy ustawa z 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony RP (...) oraz przepisy wykonawcze do niej, w tym zwłaszcza rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin.” Dalej – po szczegółowym przypomnieniu treści obowiązujących w minionych latach regulacji prawnych i zestawieniu ich z przepisami obowiązującymi obecnie – Sąd Najwyższy przypomniał, że „do oceny określonego stanu faktycznego, w tym zrealizowanego przed wejściem w życie ustawy o emeryturach i rentach, wywołującego określony skutek prawny, należy stosować przepisy obowiązujące w czasie realizacji tego stanu faktycznego (por. wyrok z dnia 20 marca 2013 r., I UK 544/12, w którym przyjęto, że dla kwalifikacji okresu zasadniczej służby wojskowej jako okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach, należy stosować regulacje prawne obowiązujące w okresie odbywania tej służby). Mając więc powyższe na uwadze uznał – odnosząc się do konkretnego stanu faktycznego, w którym orzekał – że skoro „w okresie od 1971 do 1973 r. szczególne uprawnienia żołnierzy odbywających zasadniczą służbę wojskową regulował art. 108 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony (w jego pierwotnym brzmieniu) i § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r.”, to nie można było pomijać, iż z „przepisów tych wynikała zasada, że pracownikowi, który we wskazanym terminie po zakończeniu służby wojskowej podjął pracę u pracodawcy, u którego był zatrudniony w chwili

powołania do tej służby, okres służby podlegał wliczeniu do okresu zatrudnienia w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie. Ustanawiały więc one tzw. fikcję prawną, z której wynika, że pracownik zatrudniony w szczególnych warunkach, który po zakończeniu czynnej służby wojskowej powraca do tego zatrudnienia w przepisany terminie, zachowuje status pracownika zatrudnionego w szczególnych warunkach w rozumieniu § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w okresie pełnienia tej służby.”

Identyczne założenie, z powołaniem się na tę uchwałę, przyjął także Sąd Najwyższy w przywoływanym przez D. K. wyroku z dnia 5 sierpnia 2014r., sygn. akt I UK 442/13. W sprawie, w której ów wyrok został wydany, ubezpieczony odbywał służbę wojskową w latach 1972-1974, a więc w całości pod rządami przepisów ustawy o powszechnym obowiązku obrony w jej pierwotnym brzmieniu. Możliwość zaliczenia takiego okresu odbywania służby wojskowej do stażu pracy w warunkach szczególnych nie jest zaś już obecnie przedmiotem jakichkolwiek kontrowersji. Także sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela poglądy wyrażone przez Sąd Najwyższy w przywołanej na wstępie uchwale składu 7 sędziów z 16 października 2013 roku.

Mając powyższe na uwadze, trzeba podkreślić że D. K. (1) odbywał przeszkolenie wojskowe jako absolwent szkoły wyższej (które to przeszkolenie istotnie, jak słusznie wskazywał ubezpieczony, może zostać potraktowane na równi z odbywaniem zasadniczej służby wojskowej) dopiero w latach 1989-1990. Oznacza to, że ubezpieczony nie **odbył** służby wojskowej w okresie, w którym obowiązywały regulacje stwarzające fikcję prawną pozwalającą na zaliczenie służby wojskowej do stażu pracy w warunkach szczególnych. Tymczasem ustawodawca w przepisie art. 108 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony w jej pierwotnym brzmieniu posłużył się właśnie formą dokonaną czasownika „odbywać”. Przepis ten brzmiał bowiem: „okres odbytej (podkreślenie własne) zasadniczej lub okresowej służby wojskowej zalicza się do okresu zatrudnienia, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem, pracownikom, którzy po odbyciu tej służby podjęli zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym byli zatrudnieni przed powołaniem do służby, albo w tej samej gałęzi pracy”. Oznacza to, że z dobrodziejstwa zaliczenia okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej do stażu pracy w warunkach szczególnych mogą obecnie skorzystać tylko te osoby, które odbyły ją (w znaczeniu: rozpoczęły i zakończyły, odbyły w całości) w czasie obowiązywania omawianego brzmienia przepisu, tj. do 31 grudnia 1974r. włącznie. Owa szczególna regulacja nie ma więc niewątpliwie zastosowania do D. K., a co za tym idzie, organ rentowy postąpił prawidłowo wyłączając okres przeszkolenia wojskowego ze stażu pracy ubezpieczonego w warunkach szczególnych.

Na marginesie trzeba wskazać w tym miejscu, że ubezpieczony nie spełnił także i trzeciej równorzędnej przesłanki wymaganej do przyznania mu prawa do emerytury. Do dnia zamknięcia rozprawy był bowiem członkiem otwartego funduszu emerytalnego i nie złożył wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na jego rachunku w tym funduszu na dochody budżetu państwa.

Mając wszystkie powyższe względy na uwadze, na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzeczono jak w sentencji wyroku.